

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא לאור על-ידי
צעירי-אגודת חב"ד – המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

חמ"ל 'ליבנו איתכם'

צעירי-חב"ד הקימו חמ"ל מיוחד להושתט סיוע לתושבי הדרום. חמ"ל 'ליבנו איתכם', מרכז תרומות של ממתקים, צעצועים וספרי קריאה ומחלק אותם לילדי הדרום השוהים בבתיים ובמקלטים. החלוקה נעשית על-ידי שלוחי חב"ד בערי הדרום. את התרומות אפשר להעביר לבית חב"ד המקומי, והן יועברו לחמ"ל בכפר-חב"ד ויחולקו לתושבי הדרום. פרטים בטל' 072-2770120.

פעם ב-200 שנה

לרגל שנת המאתיים להסתלקות רבנו הזקן, בעל התניא והשולחן-ערוך, יקיים ארגון תורת חב"ד לבני הישיבות יריד ספרים ענק במחיריים מוזלים שאין להם תקדים. היריד יפעל בימים ראשון ושני, י"ח-י"ט בכסלו, מהשעה 10 בבוקר ועד 1 בלילה, בבנייני-האומה בירושלים. ביריד יימכרו מאות ספרים של אבות החסידות, ציורים ותקליטורים. בה בעת יתקיימו התוועדות ושיעורים עם רבנים ומשפיעים.

חלות ונרות לתושבים

עם פרוץ הלחימה בדרום הכינו צעירי חב"ד עשרות אלפי מארזים של חלות, נרות שבת ועלוני חיוזק רוחני, וביום שישי שעבר חילקו אותם לתושבי השכונות שנפגעו. מתנדבי חב"ד נתקבלו בשמחה ובהתרגשות, והתושבים הביעו את הערכתם למחווה, המביעה עידוד ותחושת השתתפות בסבל. אם תימשך הלחימה, יימשך המבצע.

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
4:14	4:46	5:12	4:27
5:16	5:49	6:06	5:25

294 בתי-חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840
טל' 972-72-2770100 • פקס 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

מוטב לנתח פעם אחת

הסבל הנגרם לשני הצדדים מהסבבים הבלתי-פוסקים של העימות גדול פי כמה וכמה ממערכה אחת, קשה אבל יסודית

צעירי-חב"ד מחלקים חבילות עידוד לתושבי הדרום (צילום: מני בן-שחר)

אנו זוכרים היטב את זעקתו הכואבת של הרבי מליובאוויטש בימי מלחמת 'שלום הגליל', על שאין מאפשרים לחיילים להשלים את המלחמה ומסכנים את חייהם בגלל הססנות וחוסר נחישות ללכת עד הסוף. זה בדיוק מה שקרה גם במלחמת לבנון השנייה ובמבצע 'עופרת יצוקה'.

דרושה תפילה

אם אכן אין עוזרוה לחסל לחלוטין את קיני הטרור - לא להסתפק בהרתעה בלבד אלא לעקור אותם מהשורש - חבל לסכן את החיילים בכניסה קרקעית. אפשר להוסיף לכתוש מהאוויר, בתקווה שההרס והחורבן ישיגו הרתעה מסויימת, שתחזיק זמן-מה.

אך כל מי שעניו בראשו מבין שבמוקדם או במאוחר לא תהיה ברירה אלא לעשות את המלאכה הקשה, בדיוק כפי שעשינו אותה ב'חומת מגן' ביהודה ושומרון. האם לאורך ימים נוכל לחיות עם בסיס טרור איראני, רווי שנאת ישראל תהומית, לצידנו?

המציאות שאנו חיים בה אינה פשוטה, ואנו זקוקים להרבה רחמי שמים. שהקב"ה ייתן בלב הקברניטים את התבונה ואת העוז לקבל את ההחלטות הנכונות. שיחזק את ידם של חיילינו ויגן עליהם. שישמור על כל אחד ואחת מעמ' ישראל. הבה נתפלל ונתחזק בתורה ובמצוות להצלחת עם-ישראל ולמען הגאולה השלמה.

המבצע הצבאי מול קן הצרעות העזתי חושף את פניו היפות של עם ישראל. ראו את תושבי הדרום, שאינם רוטנים ואינם מתאוננים, והמעניקים לכוחות הביטחון את כל הזמן הדרוש להם. הביטו בחיילי המילואים, שנענו כאיש אחד בלב אחד לקריאה ובאו נחו"שים לעשות את כל הדרוש.

איך אפשר שלא להתפעל מהעבודה המקצועית, המדוייקת להפליא, של חיל-האוויר, ומהמודיעין המשובח שהשב"כ מספק. והפלא הטכנולוגי

המדמה, 'כיפת ברזל', שמצליחה ליירט 90 אחוזים מהירי לעבר ערי ישראל. שוו בנפשכם מה היה קורה אילו היו מאות הטילים שירותו מגיעים חלילה ליעדיהם.

שוב החמצה?

ועם כל זה, למשמע הדיבורים על הפסקת אש עולה בלב תחושה חריפה של החמצה. שוב ושוב אנו עושים אותה טעות. קונים שקט יחסי לפרקי זמן כלשהו, שבו האוייב מתעצם ומגדיל את יכולותיו, ולא ירחק היום שנעמוד לפני מציאות קשה עוד יותר.

אומרים ש'אין פתרון' וש'כבר ניסינו הכול'. לא נכון! ברצועת עזה לא ניסינו להשלים את המלאכה. עשינו חצי עבודה, ולכן אין פלא שלא נחלנו הצלחה. לעומת זה, ביהודה ושומרון הלכנו עד הסוף, ניקינו את קיני הטרור, ואנו עומדים על המשמר לבל יצליחו להתבסס מחדש, וראו את השקט השורר שם.

אכן, כניסה לרצועה וחסול קן הצרעות מן היסוד - אינם משימה קלה. היא כרוכה בלחימה קשה, בעימות מול העולם, בפגיעה באזרחים. אבל מוטב לעשות את הניתוח הכואב הזה פעם אחת, מלהיקלע שוב ושוב לסבבים של לחימה. הסבל הנגרם לשני הצדדים מהסבבים הבלתי פוסקים האלה גדול פי כמה וכמה ממערכה אחת, קשה אבל יסודית.

לראות, לשמוע, להתחבר ולהתבטל

של מציאות האדם: הוא אוהב, הוא ירא, הוא מתאחד; ואילו יהודה מבטא התבטלות מוחלטת.

עבודת כל יהודי

ארבע דרכי העבודה האלה צריכות להיות אצל כל יהודי, כפי שנאמר בברכת יעקב לבניו: "איש אשר כברכתו בירך אותם", ומפרש רש"י שהוא כלל את כולם בכלל הברכות. מכאן שבכל אחד ואחד מהשבטים קיימים גם העניינים הרוחניים של השבטים האחרים.

יהודי נדרש לעבוד את ה' מתוך אהבה ויראה, להוליך את הרגשות האלה אל קיום המצוות בפועל, ולהתעלות לדרגה של התבטלות מוחלטת לפני הבורא. על-ידי זה זוכים לשלמות ברכתו של יעקב ליהודה – "עד כי יבוא שילה", זה "מלך המשיח שהמלוכה שלו", כאשר הקדושה האלוהית תתגלה בעולם כולו, בקרוב ממש.

(התוועדות תשמ"ו כרך ב, עמ' 295)

אמרת השבוע

למה עצובים

רבי דובער מליובאוויטש (המכונה 'האדמו"ר האמצעי'), בהיותו ילד, חזר פעם אחת בערב מן ה'חדר' ומצא כמה מנכבדי החסידים יושבים יחדיו, והצטרף אליהם. בין היושבים היו גם שני חסידים גדולים בדעת וגם עשירים, והבעת פניהם הייתה רצינית וקודרת משהו.

שאל אותם אחד החסידים: "מדוע אתם עצובים כל-כך?". השיבו השניים: "המצב קשה והפרנסה לקויה".

נענה הילד ואמר: "הרי זה פסוק מפורש, שמופנה כלפי השוטים: 'עצביהם כסף וזהב, מעשי ידי אדם' – עיצבון רוחם בא בעטיים של ענייני כסף וזהב, שהם סבורים כי האדם משיגם במעשיו ובכוחו..."

פתגם חסידי

"יש להשתמש באמונה כדי להאמין בה' ובתורתו, ולא כדי להאמין להולכי רכיל. כל הצרות ושנאת החינים נובעות משימוש לא ראוי באמונה, כשמאמינים לדברים בגנות הזולת" (אדמו"ר האמצעי מליובאוויטש)

פולחן כפולחן האהבה".

שמעון מבטא עבודת ה' שבבחינת שמיעה. זו ההתבוננות בדרגה אלוהית גבוהה ומרוממת שאי אפשר להשיגה ברמה של 'ראייה' אלא ב'שמיעה' בלבד. ההתבוננות ברוממותו של הקב"ה מעוררת רגשות של יראת ה'.

התאחדות והתבטלות

לוי, שעניינו 'ליווי', מבטא חיבור והתאחדות. זו האחדות שנוצרת בין האדם ובין הקב"ה על-ידי קיום המצוות. מצווה היא מלשון 'צוותא', שכן היא יוצרת צוותא והתחברות בין האדם ובין הקב"ה. לוי גם מחבר את האהבה והיראה, כי מצוות עשה נובעות מאהבת ה' ומצוות לא תעשה באות מיראת ה'.

אחרי כל אלה באה עבודתו של יהודה, במשמעות של הודאה. עניינה של הודאה היא הרכנת הראש והתבטלות. האדם מודה שהקב"ה הוא המציאות האחת והיחידה ואין עוד מלבדו. עבודה זו היא למעלה מהשלוש הקודמות, כי הללו מבטאות מידה כלשהי

ידוע ההבדל בין האבות ובין השבטים, שהאבות הם האבות של כל עם-ישראל, וממילא כל יהודי נושא בתוכו את עניינם של האבות, ואילו השבטים מייצגים דרכים בעבודת ה' השייכות לחלק כזה או אחר של העם ולא בהכרח לכולו. ובכל זאת, גם השבטים מלמדים אותנו דרך בעבודת ה'.

התורה מציינת את הטעם שניתן לשמו של כל אחד ואחד מהשבטים. ראובן הוא במשמעות של ראייה: "כי ראה ה' בעוניי, כי עתה יאהבני אישי". שמעון הוא מלשון שמיעה: "כי שמע ה' כי שנואה אנוכי". הבן השלישי נקרא לוי, מלשון ליווי: "הפעם ילווה אישי אלי, כי ילדתי לו שלושה בנים". והבן הרביעי נקרא 'יהודה' מלשון הודאה: "הפעם אודה את ה'".

אהבה ויראה

ראובן מייצג עבודת ה' שבבחינת ראייה, בבחינת "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה". ההתבוננות בגדולת ה' מביאה את האדם לתחושת קרבה אל הקב"ה, וממנה נולדת אהבה לה', שעליה נאמר בזוהר "אין

מן המעיין

ירידת הנשמה לעולם | מאת הרב אליעזר ברוד

הבאר העליונה

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" (בראשית כח, י). "באר שבע" רומז למידות העליונות, שהן בטלות בתכלית לקב"ה. "חרנה", מלשון 'חרון אף', רומז לנבראים התחתונים, החשים עצמם מציאות עצמאית. יעקב החדיר את ההתבטלות של "באר שבע" גם בתוך בחינת "חרנה".

(תורה אור)

הכנה להקמת בית

קודם שיצא יעקב לחרן כדי לבנות את ביתו עסק תחילה בתורה בבית עֵבֶר במשך י"ד שנה, וגם בתפילה – "ויפגע במקום". ללמדנו שקודם הקמת בית בישראל והכניסה ל'חרן' על האדם להקדיש את השנים שלפני כן לענייני תורה ותפילה בלבד.

(לקוטי שיחות)

עלייה גבוהה יותר

יציאת יעקב מבאר שבע לחרן מסמלת את ירידת הנשמה בגוף, שהיא ירידה לצורך עלייה. על-ידי קיום התורה והמצוות בעת הירידה תגיע הנשמה למצב נעלה יותר מכפי שהייתה קודם לכן.

(ספר המאמרים תש"ח)

תפילה לעמידה בניסיונות

"ויפגע במקום" (בראשית כח, יא). רבותינו פירשו לשון תפילה (רש"י). מאחר שהירידה לעולם

כרוכה בניסיונות, נדרש האדם להתפלל אל ה' קודם הכניסה לענייני העולם בבקשה שיעזרהו ויסייעהו שיוכל לעמוד בניסיונות העומדים לפניו.

(לקוטי שיחות)

ידיעת התכלית

נשמה יורדת לעולם כדי להאירו בתורה אור ונר מצווה. מי שמתבונן בכך אינו מתפעל כלל מקשיים וממלעיגים. הוא מוסר את עצמו להגדיל תורה ולהאדירה. כל רגע מנוצל לעורר את הלבבות ולאגד חבורות של לומדי תורה ברבים.

(אדמו"ר הרי"צ מליובאוויטש)

מעמידה להליכה

הנשמה למעלה היא בבחינת 'עומד', ועל-ידי ירידתה למטה נעשית בבחינת 'מְהַלֵּךְ'. 'הילוך' מורה על הליכה בלתי-מוגבלת, בבחינת אין סוף. הנשמה כמות שהיא למעלה יכולת העלייה שלה מוגבלת, וכאשר היא יורדת לעולם אין עוד הגבלה עד כמה ביכולתה לעלות.

(אגרות קודש)

נשמות ממתנות

נשמה עומדת ומחכה אלפי שנים לזמן ירידתה, שאז תתלבש בגוף ובנפש הטבעית ותתעסק בלימוד התורה ובקיום המצוות.

(ספר המאמרים קונטרסים)

עלייה
בסערה

בהתקרב חודש כסלו תקפ"ח החלו החסידים להיערך לחגיגת חג הגאולה י' בכסלו – יום שחרורו של רבי דובער מליובאוויטש, המכונה 'אדמו"ר האמצעי'.

בשנה הקודמת, בי' בכסלו, שוחרר הרבי ממאסרו. הוא נאסר בעקבות הלשנה זדונית שהוגשה למושל כי הרבי אוסף כביכול הון עתק כדי למרוד במלכות, שולח כספים לשלטון הטורקי ועוד עלילות מעין אלה. הרבי נאסר, ולאחר שהעלילות נחקרו ונבדקו התברר כי אך שקר טפלו עליו והוא שוחרר.

אולם גם לאחר שהצדק יצא לאור ערערו המלשינים ותבעו לפתוח את התיק מחדש. בקיץ התעורר חשש כבד שהרבי ייעצר שוב, והפעם יילקח לחקירה בפטרבורג. הדבר הטריד את הרבי והוא יצא במסע להאדיטש, מקום מנוחת אביו, רבי שניאור'זלמן, בעל ה'תניא', להשתטח על קברו.

במהלך הנסיעה היה שרוי בחוסר מנוחה ועל פניו נראתה ארשת רצינית מאוד. הוא לא קיבל חסידים וגם לא השמיע דברי חסידות. כמה וכמה פעמים ניסה לכתוב מאמר חסידות, אך שוב ושוב נפל הקולמוס מידו. הוא ראה בכך סימן מלמעלה והרפה.

חסידים זכרו כי הרבי התבטא בעבר שהוא חושש משנת תקפ"ח, שגזרות נרמזו עליה. באותה תקופה החל לרמוז על הסתלקותו הקרובה. אחת מאמירותיו: "אבי היה בן נ"ד שנים כשנלקח למאסר בפטרבורג בפעם השנייה, ונתנו לו אז ברה מן השמים, לבחור בייסורים או בהסתלקות. הוא בחר בייסורים, וככל הנראה השאיר לי את הברה השנייה".

בחודש תשרי תקפ"ח שוב נסע הרבי להאדיטש וביקר את ציונו של אביו כמה פעמים. באותו ביקור האיר פנים מאוד, ודרש הרבה דברי חסידות בשמחה. באותם ימים אמר כאילו בהלצה: "השגתי את אישורו של אבי לפטור אותי מן הרבנות".

חסידים ששמעו זאת חשבו כי הוא מתכוון לעלות לארץ ישראל וטענו: "רבי, על מי תעזבו אותנו כצאן בלי רועה?". הרבי השיב שנמצא איתם חתנו, רבי מנחם-מענדל, ה'צמח צדק', והוא יהיה להם רועה נאמן.

יהיה מי שהבחין בפתקת 'פדיון נפש' שכתב הרבי והניח אותה על ציון אביו. בין הדברים נכתב בה: "בקש נא

רחמים בעד מעט קהל עדת ישראל שיפקוד אל אלוקי הרוחות איש אשר יצא לפניהם ואשר יביאם...".

את דרכו מהאדיטש בחזרה לביתו עשה הרבי דרך העיר נייז'ין, במחוז צ'רניגוב. שם חלה קשות ונאלץ להישאר במקום. רופאים גדולים שהובאו לנייז'ין לא הצליחו לאבחן את מחלתו. הם נתנו לו תרופות

לחיזוק, ואסרו עליו להשמיע דברי חסידות בציבור. הרבי ראה בזה 'גזרה' ממש והתבטא: "קצתי בחיי".

מחלתו של הרבי גברה, והוא נחלש כליכך עד שאפילו נגיעה בו הייתה עלולה לגרום להתעלפותו. בתחילת חודש כסלו באו הרופאים לבקרו והשתוממו לנוכח מצבו. גופו היה נראה חסר חיים לגמרי.

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

הכול לשם שמים

הכנת העולם לקראת הגאולה נעשית עלידי שני תחומים של עבודת ה': האחד – לימוד התורה, תפילה וקיום המצוות; השני – עשיית דברי הרשות מתוך כוונה לשם שמים. אחד מעקרונות החסידות קובע שהקב"ה נמצא בכל דבר וכי האדם יכול (וממילא חייב) לעבוד את קונו בכל מעשיו. כל מה שיהודי עושה הוא חלק מעבודתו לבוראו.

יש דברים שנתפסים בבירור כחלק עבודת ה' – תפילה, לימוד תורה, קיום מצוות. מנגד יש דברים אסורים – כל איסורי התורה וגזרות חז"ל. אך בין שני התחומים הללו משתרע שטח פנוי לכאורה, הנתון ברשותו של האדם. בזה נכללים כל הצרכים הגשמיים של החיים – אכילה, שתייה, שינה, עבודה, מסחר, טיול וכי'. מה דינו של חלק זה, שתופס למעשה את רוב יומו של אדם ממוצע? החסידות אומרת: אף עיסוקים אלה בבחינת עבודת ה' ייחשבו.

אין מקום פנוי

הדברים מבוססים על הוראת המשנה (אבות ב, משנה יב): "כל מעשיך יהיו לשם-שמים" ועל הפסוק (משלי ג,ו): "בכל דרכיך דעהו". אין שום דבר פנוי מעבודת ה'. גם דברים שהם 'מעשיך' ו'דרכיך' – צרכים ועיסוקים שלך – צריכים להיות מופנים לעבודת ה', אם בבחינת 'לשם-שמים' אם בדרגה העליונה יותר – 'דעהו'.

גישה זו נובעת מהתפיסה המעמיקה של המושג 'אחדות השם'. האמת האלוקית חובקת את המציאות כולה, בלי לשייר מאומה. "הכול הוא אלוקות, ואלוקות היא הכול", כפתגם הידוע. נמצא אפוא שאין שום מקום למציאות אחרת מלבד זו האלוקית. המחשבה שיש תחום ששייך לקב"ה מול תחום של חיים אישיים, סותרת את 'אחדות השם', ומכאן שכל מה שאדם עושה הוא חלק מעבודתו לבוראו.

מי שחדור בהכרה זו מביט על כל הדברים שבעולם בדרך שונה לגמרי מהראייה החומרנית. הכול טובב אצלו סביב ציר אחד – עבודת הבורא. כל הדברים שבעולם אמורים לסייע בידו למלא את ייעודו ותפקידו זה. הוא אוכל וישן – כדי שיהיה לו כוח ללמוד ולהתפלל. הוא עוסק במלאכתו – כדי למלא את חובתו למשפחתו; כדי שיוכל לקיים את המצוות שבממונו; כדי לקיים את מצוות צדקה. הוא אינו חושב כלל על הנאה אישית, אלא על עבודת ה'.

'אין עוד' בתוך העסקים

ההבחנה בין ענייני התורה והמצוות לבין דברי הרשות היא חיצונית בלבד. בשניהם האדם צריך לעבוד את בוראו, אלא שבענייני התורה והמצוות הקדושה ניכרת בגלוי, ואילו בדברי הרשות האדם צריך לחשוף את הקדושה בכוחות עצמו. כשהוא משתמש בדברים הללו כראוי, הוא מגלה שיעודם האמיתי הוא לשרת את הקדושה ולגלות את גדולת ה' בעולם. זה גם היתרון שבפעילות זו, שעל-ידיה האדם 'כובש' את העולם החומרי ומשעבדו לקב"ה.

אלא שכאן יש שתי דרגות: 'לשם שמים' ו'בכל דרכיך דעהו'. בדרגה הראשונה הדברים הגשמיים נתפסים כמציאות נפרדת מעבודת ה', אלא שהיא משרתת את הקדושה – 'לשם שמים'. בגישה השנייה אין שום הרגשה של שני דברים נפרדים, שכן הדברים הגשמיים עצמם נעשים חלק מעבודת ה', חלק מ'דעהו'. כמו אכילת שבת, שהיא עצמה מצווה, או סעודת מצווה, אכילת קודשים וכי'. האדם שעומד בדרגה זו רואה בכל צרכיו הגשמיים את ה'דעהו'.

פעם אחת שאלו את החסיד המפורסם רבי בנימין קלצקר, איך אפשר שאדם השקוע בעסק מסובך או בעניינים גשמיים אחרים, יוכל להיבטע להיות בבחינת 'דעהו'? השיב החסיד: הלוא אנו רואים שבשעת התפילה, ואפילו בתפילת העמידה, נופלות מחשבות בענייני עסקים; מה הפלא אפוא שבשעת העסקים נופלות מחשבות על 'אין עוד מלבדו'!...

באותו מעמד עלה רעיון בדעתו של אחד הרופאים. הוא אמר לעמיתו: "הבה ניתן לרבי אישור להשמיע דברי חסידות ונראה מה תהיה ההשפעה".

למרבה התדהמה, כאשר שמע זאת הרבי אורו עיניו ואדמומיות חזרה ללחיי. הוא התיישב על מיטתו בכוחות עצמו, ביקש את כובעו ומעילו והחל להשמיע דברי חסידות.

בימים הבאים עודד הרבי את החסידים לומר 'לחיים' ולהיות שמחים. כששאלוהו: הלוא עוד מעט יחול י' בכסלו, חג גאולתו, ואז יחגגו וישמחו, ענה: "אף-על-פי-כן, עשו כפי שאמרת".

בליל ט' בכסלו התעלף הרבי שוב ושוב, ובפעם האחרונה לא הצליחו לעוררו. קמה זעקה גדולה, ואנשי העיר היו בטוחים שכבר אפסה תקווה. אולם בני הבית והחסידים לא הרפו, וקראו בקול באוזנו של הרבי: "מדוע הרבי מבהיל אותנו, הלוא תראו את הזעקה שקמה..." פתאום כמו התעורר הרבי וענה: "שמעתי קול קורא – מה עוד צריכה נשמה כזאת בעולם הזה".

לאחר מכן ביקש הרבי להלבישו חולצה לבנה, והחל להמליץ דברי זכות ולעורר רחמים על עם ישראל, שאף אם יהודים נכשלים לפעמים בשנאת חינו, הרי הם זהירים מאוד במצוות מעשיות ובמיוחד בצדקה.

אחר-כך ביקש לומר דברי חסידות. שמחה גדולה נהייתה בבית. בהתרגשות נאספו כל החסידים סביב הרבי, ופני הרבי האירו באור יקרות כמלאך ה' צבאות. שמחה וחדווה מילאו את הבית, ושוב קיוו חסידים שיחזור לאיתנו.

הרבי החל לדרוש דרושי חסידות עמוקים, בביאור רחב ומיוחד, וכמה פעמים הפסיק באמצע ושאל: "האם כבר האיר השחר?" ואמנם, כמה דקות קודם עלות השחר, באומרו את המילים: "כי עמך מקור חיים, מחיי החיים", פסק מלדבר ונשמתו עלתה השמימה. זה היה בט' בכסלו תקפ"ח, בדיוק נ"ד שנה מיום לידתו, ט' בכסלו תקל"ד.

בשל האבל לא יכלו החסידים לשמוח בשמחת חג הגאולה י' בכסלו, ואז הובן למה ביקש הרבי שיקדימו וישמחו.

אמר עליו חתנו וממלא-מקומו, ה'צמח-צדק', כי מאז פטירת רבי שמעון ברי-יוחאי לא מצאנו הסתלקות נשגבה ועילאית כזאת, שכן גם על רשבי"ו מסופר ששלחה נשמתו באומרו את המילים "שם ציווה ה' את הברכה חיים"...

לא תיפול רוחנו

הרב ירוסלבסקי מוצא עידוד ונחמה בדברים שאמר וכתב הרבי מליובאוויטש לאחר הפיגוע הקשה בבית-הספר למלאכה בכפר-חב"ד, לפני יותר מיובל שנים, שבו נהרגו חמישה תלמידים ומדריך: "הרבי לימד אותנו שהדרך להתמודד עם מצבים קשים היא עליידי הגברת האור. עם זה, הרבי דיבר על 'ויידום אהרון'. איננו מבינים את דרכי ה' ואין איתנו יודע עד מה".

לציית להוראות

האירוע הקשה התרחש בדיוק בראש-חודש כסלו, שבו לפני ארבע שנים נרצחו הרב גבריאל ורבקה הולצברג הי"ד, בבית-חב"ד במומביי שבהודו. "אנחנו לא יכולים לצרף תאריכים ולעשות חשבונות שמים", אומר הרב ירוסלבסקי. "מי אנחנו בכלל שנעשה זאת?! מישהו יכול להסביר 'למה עשה ה' ככה?' אני אומר לאנשים לא לדרוש במופלא מהם".

הרב קורא לציבור להישמע להוראות כוחות הביטחון ולא לזלזל בהן: "יש ציווי בתורה, ונשמרתם מאוד לנפשותיכם". חובה לציית להוראות בלי להתחכם, כשם שבכביש חובה לציית לחוקי התנועה".

עצרת התעוררות

אזעקות רבות נשמעו בשבוע האחרון בעיר. "אנו מקווים שהפגיעה בשבוע שעבר תהיה הראשונה

ימים לא קלים עוברים על שכונת חב"ד בקריית מלאכי, המכונה 'נחלת-הרחב' ד'. כזכור, בבוקר יום חמישי שעבר פגע טיל בבניין מגורים בשכונה וגרם למותם של שלושה: ר' אהרן סמדג'ה, מרת מירה-רות שארף ואיציק אמסלם הי"ד. רב העיר ורב הקהילה, הרב יצחק-יהודה ירוסלבסקי, מוצף בשאלות אינספור. הרב, המשמש גם מזכיר בית-דין רבני חב"ד בארץ, עונה לכל אחד ואחד בסבלנות; מעודד, מנחם ומחזק.

"החסידות תובעת להיות תמיד בשמחה, אבל לאחר אירוע כזה הדבר אינו קל", אומר הרב. "אנו מתמקדים בעידוד בני הקהילה והתושבים. איננו יכולים להניח לעצמנו ליפול לתוך תחושות של עצבות. תחושות כאלה אינן מועילות, והלוא זו מטרת אויבנו, לדכא את רוחנו".

"ויידום אהרון"

רבים מתושבי הקהילה שאלו אם נכון לעזוב זמנית את הבית. הרב ירוסלבסקי: "לא הוריתי לאיש לעזוב, אבל אפשר להבין משפחות שהמתח הזה קשה להן. יש משפחות שמתגוררות בקומות גבוהות, ובכל פעם שיש אזעקה נאלצות לרוץ למקלט או לקומה נמוכה יותר. לקראת השבת נסעו מקצת המשפחות לאזור המרכז וחזרו בצאת השבת. עם זה, היה ברור לכל בעלי התפקידים בקהילה שאסור להם לעזוב. מחובתם להישאר ולחזק את בני הקהילה".

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

בסתר או בפרסום

שאלה: האם פרסום שמו של תורם אינו סותר את הערך 'מתן בסתר'?

תשובה: ברור שתמיד עדיף 'מתן בסתר', ומבחינת טובתו הרוחנית של התורם מוטב שלא לפרסם את מעשי הצדקה שלו, אך לפעמים גובר השיקול של טובת הציבור.

בתשובות הרשב"א יש דיון אם רצוי שהמקדיש חפץ לבית-הכנסת יכתוב את שמו עליו. כתב הרשב"א ש'זו מידת חכמים היא ומידת ותיקין... ומידת התורה היא, שהיא כותבת ומפרסמת עושה מצווה. ואם התורה עושה כן, צריכים אנו להלך אחר מידותיה של תורה שהיא דרכי נועם". הוא מביא לזה כמה דוגמאות מהתנ"ך, ומסיים: "מכאן אתה למד שהיו נוהגין לכתוב כן... להיות להם לזיכרון טוב, ולפתוח דלת לעושי מצווה". מסקנתו

זו הובאה בפוסקים.

האדמו"ר האמצעי (רבי דובער, בנו של בעל התניא) קבע תקנה, שהחסידים שביקרו בליובאוויטש יחזרו דברי חסידות בעיירות בדרום הביתה. חסיד אחד, שהיה חוזר דברי חסידות בטוב טעם, התלונן לפניו שבשעה שהוא מדבר לפני הציבור הוא מרגיש תחושת 'ישות' עצמית. ענה לו הרבי: "שיהיה ממך בצל, אבל חסידות עליך לחזור!".

הרבי מליובאוויטש הסביר שהוראה זו היא עליפי פסק-הדין האמור, ש"מצווה לפרסם עושי מצווה". כלומר, לטובת העניין מוטל לפעמים על האדם לשלם מחיר גם מבחינה רוחנית, ועליו לפרסם את פעילותו, כדי שבזה יוסיף עידוד ומרץ לרבים, שממנו יראו וכן יעשו.

מקורות: שו"ת הרשב"א ח"א סי' תקפא. רמ"א יו"ד סי' רמט סי"ג. מג"א או"ח סי' קנד ס"ק כג. צדקה ומשפט ספ"א וס"פ יא. לקוטי שיחות כד, 144. כה, 338. 421. תורת מנחם יג, 312.

הרב בהלוויית ר' אהרן סמדג'ה (צילום: שומליק סופר)

והאחרונה", אומר הרב. "כמו כל יהודי, כל אחד ואחת מהתושבים חש את הצער והכאב, ועם זה אנו בוטחים בקב"ה שיציל אותנו. מאמינים אנו שארץ-ישראל היא המקום הבטוח ביותר בעולם". לקראת תום השבעה' הרב מארגן עצרת התעוררות. "מטרת העצרת לעורר את הציבור ולחזקו", מסביר הרב. "אנו עסוקים גם במחשבה איך לעזור בגשמיות למשפחות שספגו מכה קשה כל-כך". לסיכום הוא אומר: "על כולנו לעשות מה שצריך עליפי דרכי הטבע, ועם זה להתחזק ביראת שמים ובקיום המצוות. כך נזכה בקרוב לגאולה האמיתית והשלמה".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411
Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

חדש: סודות הגאולה

כל מה שצריך לדעת על הגאולה וביאת המשיח

דמותו של המשיח • תהליכי הגאולה • מה יהיה בימות המשיח • תחיית המתים • ועוד

ספר מרתק, מאיר עיניים, כתוב בסגנון קולח ובהיר, ניקוד מלא

להזמנות: טל' 1-718-6041020

